

Tot és autonòmic

«Anar a la conferència de presidents és un acte autonòmic. Però també són un acte autonòmic les eleccions al Parlament. I ben autonòmiques són la seva presidenta i totes les lleis que en surten»

Sabem distingir entre femení i feminista, entre animal i animalista, i entre extrem i extremista, però a la Catalunya del postprocés estem tan confosos i frustrats que ens costa distingir entre autonòmic (l'estat de les coses) i autonomista (partidari d'aquest estat de les coses). Ho hem tornat a veure a tomb de la polèmica sobre la participació de Pere Aragonès a la conferència de presidents. Més enllà de si l'assistència és excepcional pel tema dels refugiats ucraïnesos o no, crida l'atenció com la participació en un fòrum autonòmic és viscuda per tot l'independentisme -també pel president- amb gran incomoditat. Com si anar-hi fos una traïció a alguna cosa, com si fos un acte *autonomista* (autonomista s'ha convertit en l'insult comodí per part d'un cert a l'independentisme a les xarxes).

Anar a la conferència de presidents és un acte autonòmic, sens dubte. Però també són un acte autonòmic les eleccions al Parlament de Catalunya. I ben autonòmiques són la seva presidenta i totes les lleis que en surten. Són autonòmics els 135 diputats, també els de la CUP, i fins i tot Joan Canadell. 100% autonòmics. El govern de Catalunya, del primer a l'últim conseller, és autonòmic. L'ANC i Òmnium estan inscrites en un registre d'entitats que és autonòmic. Els salaris dels mestres i els sanitaris surten dels ingressos de la Generalitat, configurats en una llei de finançament autonòmic. Tot és autonòmic. És l'estat de les coses, el terreny de joc.

Autonomista és una altra cosa, és el partidari d'aquest estat de les coses, el que treballa per mantenir-lo. Agafem Salvador Illa i el seu partit, per exemple. És obvi que són autonomistes. Defensen explícitament l'estat de les autonomies, treballen per consolidar-lo, demanen el vot perquè Catalunya continuï essent una comunitat autònoma del Regne d'Espanya. O agafem el president andalús, Juan Manuel Moreno, que també anirà a la conferència com Aragonès. En els seus plans no hi ha res que no sigui que Andalusia continuï essent una comunitat autònoma. El seu programa polític i les seves accions de govern s'ajusten a la consideració d'Andalusia com a regió històrica i com a comunitat autònoma. Illa (PSC) i Moreno (PP) treballen pel mateix. Són autonomistes i es reconeixen en aquesta definició.

A l'independentisme no hi ha ningú que mereixi ser titllat d'autonomista. Ningú que treballi perquè Catalunya continuï essent una comunitat autònoma del Regne d'Espanya. Ningú partidari de l'estat de les coses. El que hi ha són discrepàncies sobre quin és el camí que cal seguir per superar aquest estat de les coses. Discrepàncies i, per què no dir-ho, impotència i desorientació després d'un intent fallit traumàtic. Però fer-se càrrec del mentrestant autonòmic -com fan ERC i Junts- no és autonomisme, és utilitzar les eines disponibles i, sobretot, és no regalar-les a un adversari que les faria servir per accelerar la residualització de Catalunya. Sap greu haver de subratllar aquestes obvietats.